

ÄLKÄÄ MUKAUTUKO TÄMÄN MAAILMANAJAN MUKAAN!

Aamun Koitossa 13.7.2007 Helsingin metropoliitta Ambrosius toteaa: ”Kirkkomme elää nykyajassa ja katsoo eteenpäin. Vanhaa ajanlaskuakaan emme enää haikaile. Missiomme ja todistuksemme hyödyntää oman aikamme kulttuurin parhaita saavutuksia.”

Emmekö muka haikaile vanhaa ajanlaskua? Olen käynyt lukemattomia keskusteluja tämän aiheen tiimoilla – viimeksi muutama viikko sitten – ja voin vakuuttaa, että autonomisessa paikalliskirkossamme on huomattava joukko perinteensä tiedostavia aktiiviseurakuntalaisia (sekä maallikoita että papiston jäseniä), jotka tavallani kokevat vallitsevan ajanlaskutilanteen ylimääräiseksi haavaksi Kristuksen Ruumiissa.

Lukemattomat ovat ne yhteydet, joissa suomalainen ortodoksi joutuu selittelemään meidän – tilapäiseksi tarkoitettua ja tietenkin kerran vuodessa patriarkaatista anottavaa lupaa edellyttävää – kaikista maailman ortodokseista poikkeavaa tapaamme viettää pääsiäistä läntisen kalenterin mukaan.

Ongelma tulee olemaan erityisen iso tulevana vuonna 2008, jolloin meillä vietettäneen pääsiäistä jo 23.3., mutta kaikkialla ortodoksisessa maailmassa kuitenkin vasta 27.4. Kalenterissa pistää lisäksi silmään, että juutalainen pääsiäinen alkaa ensi vuonna 20.4., joten ortodoksisen pääsiäisen myöhäisyys selittyy yksinkertaisesti tällä.

Kirkko on perinteisesti viettänyt pääsiäisjuhlaansa niin, että se seuraa juutalaista pääsiäistä aivan samalla tavoin kuin jo evankeliumit asiasta kertovat. Kristuksen ylösnousemus ja sen kautta tullut vapautus kuolemasta vertautuu kauniisti Egyptistä vapautumisen muisteluun. Meillä tällä ei tunnu olevan merkitystä – syitä siihen voi vain arvailla. Typerin kuulemani selitys on, että huomion kiinnittäminen juutalaisen pääsiäisen ajankohtaan on ”antisemitismiä”.

En ymmärrä meillä vallitsevaa hinkua luoda pikemmin yhteyksiä kirkon ulkopuolisiin tahoihin kuin muihin ortodoksiin paikalliskirkkoihin. Tätä kuvastaa se, että ns. ”ekumeeniset” näkökohdat tuodaan aina ensimmäisinä esiin, kun tulee puheeksi meidän pääsiäiskäytäntömme. Tätä kuvastaa osaltaan myös se, että viime aikoina kovasti puheena ollut Septuagintan mukainen psalmien kirjan käännös jätettiin ottamatta käyttöön mm. vuoden 1992 raamatunkäännöksen ”ekumeenisen arvon” vuoksi.

Mikähän mahtaa muuten olla raamatunkäännöksen ”ekumeeninen arvo” ortodoksisen Kirkon, alkukirkon suoran jatkeen, näkökulmasta? Itselleni se ei ole selvinnyt – ei varsinkaan Kirkon suuria opettajia lukiessani, kun tekstissä harva se Vanhan testamentin jae on jouduttu varustamaan LXX-merkinnällä ja kääntäjän omatekoisella käännöksellä, jotta tekstiin saataisiin pumputuksi edes vähän tolkkua! Tätä ongelmaa ei taida auttaa, vaikka käytettävissämme olisi miten ”alkuperäisiä” hepreankielisiä psalmeja tahansa, koska isät ovat kuitenkin käyttäneet Septuagintaa...

Kirkon tehtävä maailmassa on todistaa ylösnousesta Kristuksesta! Se on sen ainoa käyttövoima eikä siihen tarvita ”oman aikamme kulttuurin parhaita saavutuksia” eikä mitään muutaakaan uutta. Pyhät isät ovat rakentaneet opetuksensa Kristuksen ylösnousemuksen ja apostolien saarnan luomalle perustalle ja meidän tehtävämme on pitää heidän opetustaan elävänä tuleville sukupolville. Tämän pitäisi olla niin itsestäänselvää, että sitä ei tarvitsisi lausua julki.

Kokemukseni mukaan jatkuvuus ja elävä yhteys alkukirkkoon on se, jota monet Kirkosta ja Kirkolta hakevat. Jos tämä ei ole meidän kaikkien selvänä yhteisenä missiona, etsijät pettyvät

ja joutuvat kaikenkarvaisten lahkojen ja harhaoppien turmiolliseen kurimukseen.

Meillä ortodoksisilla kristityillä on perusteltu oikeus odottaa piispoiltamme paimenen ääntä eikä liki henkilökohtaisuuksiin menevää julkista nahistelua kirkkokunnan äänenkannattajassa. Tulee ihan vilpittömästi sellainen olo, että jotain arvokasta on nyt mennyt pahasti rikki! Pitäkää ihmeessä ilmeiset henkilökohtaiset ristiriitanne poissa julkisuudesta, sopikaa välinne ja antakaa yhteinen selkeä todistus. Lauma, joka ei saa kuulla paimenensa ääntä, on pian menetetty suden suuhun.

Ilkka Soini
erikoislääkäri
Vantaa

(Aamun Koitto 16/2007; julkaistaan uudelleen kirjoittajan luvalla)